

[Poul Boeg.]

Det, det drejer sig om, er nok en stillingtagen til helheden, og afgørende for, hvordan vi kommer ud af denne politiske krise, bliver nok snarere, om der her i tinget kan mobiliseres et flertal for at se på samfundets behov, at tænke mere på andre og mindre på sig selv, at gå ind i et arbejde, hvor vi sætter folkets og landets interesser og behov over partimæssige fordele, og endelig at vi viser mod til at gennemføre, det være sig nok så upopulære forslag og forslag, der således ikke tjener egoistiske interesser eller særinteresser.

Statsministeren (Poul Hartling):

Så har vi igen haft en af de debatter, som særlig har kendetegnet arbejdet her i folketinget i den periode, der er gået siden sidste valg; så vidt jeg kan tælle mig til, er der 42 medlemmer, som har haft ordet. Jeg skal prøve på lidt samlende at svare på noget af det, som er sagt, også noget af det, man har rettet som bebrejdelser mod regeringen.

Måske jeg må begynde med de konkrete spørgsmål. Det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen stillede 3 spørgsmål, som han lagde vægt på at få svar på.

Det første lød omtrent sådan: hvor stor en del af lønmodtagerne i de private virksomheder vil få lønstop?

Svaret må være, at i princippet vil alle medlemmer, som har aftaler eller er med under overenskomster, komme ind under uændrede satser, idet forslaget går ud på, at overenskomsterne fortsætter som nu.

Det næste var, om regeringens skønner, at det er de højestlønnede eller de lavestlønnede, der får lønpause. Svaret må igen være, at i princippet er det både de højest- og de lavestlønnede, der får det. Hvis det endelig skal være, må det nok være de højestlønnede, der jo vil få mindre i dyrtidsregulering, end de kunne have ventet, som i højest grad vil mærke det, vi kalder lønpausen.

Det tredje spørgsmål gik på, hvilken virkning det ville have på arbejdsklimaet, om man gennemførte denne helhedsordning.

Det er min opfattelse, at befolkningen i høj grad har en forståelse for, at det er nødvendigt at være tilbageholdende, at det er rigtigt, at man giver afkald for helhedens skyld, og derfor er det min faste tro, at det på arbejdsklimaet også vil have en rigtig indvirkning, om folketinget kunne gennemføre regeringens helhedsplan.

Det ærede medlem hr. Jens Møller talte om prisstoppet på landbrugsvarer, som også flere har været inde på, altså på fødevarer, og ville gerne have en klar erklæring om, at prisstoppet skulle gælde lige så længe som lønstoppet. Jeg foretrækker at bruge ordet pause i begge tilfælde og vil sige ganske klart, at de to ting naturligvis skal følges ad. Ingen tvivl om det. Det er også omvendt en forudsætning for prispausen, at der bliver en lønpause.

Når hr. Ivar Nørgaard og andre spørger, om vi ikke derved bringer EF-landbrugsordningerne i fare, vil jeg svare, at dette forslag hviler på en aftale med landbrugets hovedorganisationer, og jeg kan også dér sige til hr. Erik Hansen, at det gælder altså alle landbrugets organisationer, også de husdyrbrugsproducenter, som han talte om, og at den aftale kræver en forhandling med EFs myndigheder. Det er forhandlet med EFs myndigheder, det, vi i første omgang har foreslået.

Det ærede medlem hr. Kjeld Olesen var ikke tilfreds med, at helhedsplanen kun omfatter 1975. Regeringens indstilling har været, at man ikke i dag skulle lægge planer for udviklingen i 1976. Vi har jo i år oplevet, hvor ulykkeligt det har været, at vi har levet under overenskomster, som blev indgået under helt andre forudsætninger i foråret 1973. Og jeg kunne føje til dér, når en af talerne, jeg tror, det var hr. Heinesen, sagde, at regeringens plan jo bare flytter krisen 3 kvartaler, at det vel i sig selv er en fordel, om man kunne flytte krisen 3 kvartaler, idet man derved både ville give erhvervslivet et pusterum og give ansvarlige parter tid til at forhandle.

Jeg tror i det hele taget, at det er en for-